

Sygn. akt VII U 712/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Elżbieta Kiszczak - Glińska

Protokolant: Anna Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 roku w Lublinie

sprawy M. D. (1)

z udziałem zainteresowanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego

na skutek odwołania M. D. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 12 czerwca 2013 roku

znak: Z.- (...) - (...) - C- (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt. VII U 712/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 12 czerwca 2013 roku znak: Z.- (...) - (...) - C- (...) odmówił M. D. (1) prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż Komisja Lekarska w orzeczeniu z dnia 20 maja 2013 roku uznała, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy a zatem brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego (decyzja k. bez nr a. ZUS).

M. D. (1) w dniu 15 lipca 2013 roku złożył odwołanie od tej decyzji wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres począwszy od 8 marca 2013 roku. W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca podniósł, iż od 8 marca 2013 roku nie świadczy pracy, korzysta z rehabilitacji i oczekuje na kolejny zabieg operacyjny usunięcia metalu zespalającego. (odwołanie k.1-2).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie z dnia 1 sierpnia 2013 roku wniósł o jego oddalenie podtrzymując wnioski zawarte w zaskarżonej decyzji i powołując się na art. 18 ust.1-3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (odpowiedź na odwołanie k. 3-3v).

Wnioskodawca w odwołaniu zawarł jednocześnie wniosek o łączne rozpoznanie sprawy z toczącymi się sprawami przed Sądem Rejonowym w Lublinie z jego odwołania o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego i zasiłku

chorobowego. Sąd stwierdził, iż nie zachodziła podstawa do łącznego rozpoznania sprawy ze sprawą o sygn. akt VII U 33/13 ze względu na odmienne przesłanki odmowy dochodzonych przez wnioskodawcę świadczeń, zaś łączne rozpoznawanie tych spraw doprowadziłoby do przewleczenia postępowań.

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2014 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego płatnika – pracodawcę wnioskodawcy (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. (postanowienie k.10).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

Wnioskodawca M. D. (1) był niezdolny do pracy z powodu choroby i pobierał zasiłek chorobowy od dnia 11 marca 2012 roku do dnia 8 września 2012 roku, tj. przez 182 dni. Po wyczerpaniu okresu zasiłkowego z dniem 8 września 2012 roku, w związku z dalszą niezdolnością do pracy i rokowaniem odzyskania zdolności do pracy przez skarżącego organ rentowy przyznał mu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 6 miesięcy tj. do dnia 7 marca 2013 roku.

W orzeczeniu z dnia 7 marca 2013 roku nr (...) Lekarz Orzecznik ZUS wskazał, iż wnioskodawca jest niezdolny do pracy i w związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy istnieją okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 7 miesięcy licząc od daty ustania uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego (orzeczenie k. 29 a.ZUS). W związku ze złożeniem zastrzeżeń do powyższego orzeczenia przez Naczelnego Lekarza ZUS w trybie nadzoru (k. bez nr a.ZUS), w dniu 20 maja 2013 roku orzeczenie wydała Komisja Lekarska ZUS ustalając, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy i brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia (orzeczenie nr (...). bez nr a.ZUS). Przedmiotowe orzeczenie stało się podstawą do wydania w dniu 12 czerwca 2013 roku zaskarżonej decyzji.

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie przeprowadzonych dowodów i zawartych w aktach sprawy dokumentach, które nie były kwestionowane przez strony.

W celu ustalenia czy po wyczerpaniu 182 dni okresu zasiłkowego oraz 6 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego tj. po dniu 7 marca 2013 roku, skarżący był nadal niezdolny do pracy a jeśli tak, to czy jej dalsze leczenie lub rehabilitacja rokowały odzyskanie przez niego zdolności do pracy, jeżeli tak jak długo powinno trwać ewentualne leczenie lub rehabilitacja, czy też wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy, jeżeli tak to kiedy, a tym samym oceny zasadności odwołania, postanowieniem z dnia 21 lutego 2014 roku Sąd wywołał opinię biegłych lekarzy sądowych neurologa i ortopedy (postanowienie k. 14).

W opinii z dnia 15 marca 2014 roku biegły ortopeda Z. T. (1) rozpoznał u wnioskodawcy przebyte sródstawowe złamanie bliższej przynasady i nasady lewej kości łokciowej i lewej kości promieniowej, przykurcz zgięciowo-wyprostny lewego stawu łokciowego z objawami drażnienia lewego nerwu łokciowego, upośledzenie sprawności lewej kończyny górnej. Biegły stwierdził na dzień badania, iż wnioskodawca jest zdolny do pracy. Jednocześnie biegły podniósł, iż aby odpowiedzieć zgodnie z postanowieniem Sądu konieczna jest dokumentacja z leczenia wnioskodawcy z Kliniki (...) i Poradni P. z (...) Centrum (...) w W. (opinia k. 27 a.s.). Po uzupełnieniu żądanej dokumentacji biegły Z. T. ponownie zapoznał się z aktami sprawy i w piśmie z dnia 20 sierpnia 2014 roku wskazał, iż dla niego dokumentacja ta jest nieczytelna. Wobec powyższego akta sprawy zostały przesłane biegłym lekarzom sądowym ortopedzie M. G. (1) i neurologowi M. D. (2), celem wydania opinii stosownie do postanowienia Sądu z dnia 21 lutego 2014 roku, zaś wnioskodawcy wyznaczono termin badania lekarskiego przez tych biegłych.

W opinii z dnia 27 października 2014 roku biegli sądowi M. G. i M. D. rozpoznali u wnioskodawcy pourazowe zniekształcenie części bliższej lewej kości łokciowej i promieniowej, pourazowy przykurcz zgięciowo- wyprostny lewego łokcia. We wnioskach opinii biegli wskazali, iż po dniu 7 marca 2013 roku wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy (opinia k.109- 110).

Biegli wskazali też, iż po usunięciu w dniu 27 lipca 2013 roku materiału stabilizującego i w okresie rehabilitacji od 18 września do 25 października 2013 roku wnioskodawca był okresowo niezdolny do pracy, jednakże w ramach zasiłku chorobowego.

Odpisy opinii zostały doręczone stronom, wnioskodawca, pozwany ani zainteresowany nie zgłosili w określonych im terminach zarzutów, zastrzeżeń do opinii ani też wniosków dowodowych.

Ponieważ opinia zespołu biegłych sądowych M. G. i M. D. sporządzona na potrzeby przedmiotowej sprawy, jest weryfikowalna, jasna i stanowcza, nie zachodziła potrzeba wywołania kolejnej opinii, albowiem stanowi ona wystarczającą podstawę do wyrokowania w niniejszej sprawie. Sąd podziela w pełni opinię zespołu biegłych gdyż, wydając przedmiotową opinią dysponowali oni fachową wiedzą, wynikami badań, pełną dokumentacją medyczną oraz przebadali M. D. (1). Biegli jednoznacznie i stanowczo uznali, iż ubezpieczony po dniu 7 marca 2013 roku nie był niezdolny do pracy. Opinia tych biegłych jest jednocześnie zbieżna z orzeczeniem wydanym przez Komisję Lekarską ZUS z dnia 20 maja 2013 roku.

Sąd uznał za wiarygodne również dowody z dokumentów prywatnych oraz dokumentów urzędowych. Ich treść i wartość dowodowa nie została zakwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Sąd nie oparł się, na opinii biegłego ortopedy Z. T. bowiem biegły nie wypowiedział się na zadane mu przez Sąd pytania.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159 j.t.) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie to, zgodnie z ust. 2 cyt. przepisu, przysługuje na okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, że M. D. (1) po dniu 7 marca 2013 roku nie był już nadal niezdolny do pracy bowiem odzyskał tę zdolność, zatem nie spełnił on kolejnej, koniecznej ustawowej przesłanki do przyznania mu świadczenia rehabilitacyjnego, jaką jest dalsza niezdolność do pracy. Decyzja pozwanego organu rentowego okazała się słuszna, zaś odwołanie ubezpieczonego jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Mając powyższe rozważania na uwadze, na podstawie powołanych przepisów oraz na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd orzekł jak w sentencji.